

Захід повинен реально дивитися на безпекову ситуацію

Провал Сенатом США ухвалення пакету допомоги Україні минулого місяця, ймовірно, запам'ятається як перша кісточка доміно, яка впала в російській агресивній війні, потенційно підготувавши підґрунтя для перемоги путіна. І хоча очікується, що Конгрес США спробує повернутися до питання надання допомоги Україні у 2024 році, це стало чіткою ознакою того, що Захід втомився від безстрокового підходу “доти, доки це буде необхідно”. На сьогодні потрібно усвідомити реальність, що якщо Захід не змінить свою політику – Україна програє. А перемога росії завдасть такого удару по довірі до Заходу, що затьмарить наслідки провалу в Афганістані.

<https://www.ukrslovo.net/swa/120770.html>

Директор Стратегічної ініціативи Скоукрофта в Атлантичній раді Ендрю А. Міхта у колонці для європейської редакції Politico не втомлюється закликати можновладців США та Європи до швидших дій у протистоянні вісі зла. На його думку, треба виправити помилку Сполучених Штатів з повільного постачання зброї Україні та надати все, що потрібно для перемоги над Росією. Втім, найголовніше, за його словами, це забезпечити повноправне членство України в НАТО вже тепер. Це буде найсильнішим сигналом кремлю, що у нього нічого не вийде.

Провал Сенатом США ухвалення пакету допомоги Україні минулого місяця, ймовірно, запам'ятається як перша кісточка доміно, яка впала в російській агресивній війні, потенційно підготувавши підґрунтя для перемоги Путіна. І хоча очікується, що Конгрес США спробує повернутися до питання надання допомоги Україні у 2024 році, це стало чіткою ознакою того, що Захід втомився від безстрокового підходу “доти, доки це буде необхідно”.

Як зазначає Ендрю Міхта у колонці в Politico, якщо це так, настав час для нової стратегії.

Адміністрації президента США Джо Байдена вдалося привести НАТО до спільної відповіді на неспровоковане вторгнення Росії і це запам'ятається як чудовий прояв американської стратегічної ДНК. Але те, що сталося потім, скаламутило воду – особливо затягнутий і надто обережний процес надання військової допомоги Україні.

Найважливіше, що США та їхні союзники мали б викласти чітке бачення перемоги. Натомість ми чули від різних посадовців, що або Україна сама має вирішити, яким має бути кінцевий результат, або що не можна дозволити Путіну перемогти, або що не можна дозволити Україні програти. Як то кажуть: якщо ви не знаєте, куди йдете, будь-яка дорога приведе вас туди.

І як наслідок, те, що відбувалося у Вашингтоні, Берліні чи Парижі під час обговорення спільної стратегії щодо України протягом останніх двох років, тепер перетворилося на знайомі мантри про “заморожування конфлікту”. Тим часом, режим санкцій, який мав би покалічити Росію, виявився настільки дірявим, що за прогнозами її суверенний фонд наприкінці 2023 року буде на 40% більшим, ніж у 2022-му.

Але жоден чинник не мав більш згубного впливу на хід цієї війни, ніж неспроможність НАТО запропонувати Україні чіткий шлях до членства в Альянсі на саміті у Вільнюсі. Думка про те, що Україна не готова до членства в НАТО, можливо,

зробила більше для підбадьорення Путіна і продовження війни, ніж стриманий підхід Заходу до надання допомоги Києву.

На сьогодні потрібно усвідомити реальність, що якщо Захід не змінить свою політику – Україна програє. А перемога Росії завдасть такого удару по довірі до Заходу, що затьмарить наслідки провалу в Афганістані.

Потрібна стратегічна мужність, щоб переосмислити архітектуру європейської безпеки таким чином, аби стабілізувати східний фланг, завдати Росії однозначної стратегічної поразки в Європі і стримати майбутню агресію Москви проти НАТО.

Проте жодна з цих цілей не може бути досягнута без залучення України до НАТО; без реструктуризації американської військової присутності в Європі шляхом створення постійних американських військових баз у Польщі та Румунії, а також у Фінляндії та країнах Балтії; і без невпинного тиску на західноєвропейських союзників НАТО з метою їхнього масштабного і швидкого переозброєння, щоб вони могли забезпечити ядро сил і засобів звичайного стримування й оборони Альянсу.

Часу не так багато, але політична робота над цими рішеннями ще може бути завершена вчасно, щоб представити їх на 75-му ювілейному саміті НАТО у Вашингтоні влітку цього року.

Ще є час, щоб змінити те, що в Москві й Пекіні вважатимуть поразкою США в Україні. Однак Конгрес і адміністрація Байдена повинні відкласти в сторону партійні розбіжності та домовитися про те, що необхідно зробити для забезпечення стратегічної перемоги Києва на полі бою, яка б змінила динаміку на користь Заходу.

Це означає відмову від нинішнього підходу і натомість надання Україні зброї та боєприпасів, необхідних для прориву російської оборони, позбавлення російських військових в Україні боєздатності та донесення до них недвозначної інформації про те, що мрія російської федерації про імперію є фантазією. Надання Україні ресурсів таким чином, щоб зробити цю війну якомога коротшою, має бути основною метою Заходу.

Американська дипломатія повинна докласти всіх зусиль, щоб заручитися підтримкою в НАТО щодо надання Україні повноправного членства – ніщо не може бути сильнішим сигналом про рішучість Заходу.

Більше того, настав час визнати, що ми вже давно пройшли той момент, коли дозволяли європейським союзникам по НАТО не виконувати свої зобов'язання з відбудови власних збройних сил. Як організація, заснована на договорі, НАТО спирається на низку взаємних зобов'язань, і невиконання цих зобов'язань підриває самі основи договору. Неприйнятно, що деякі з найбагатших країн Європи продовжують нехтувати витратами на оборону.

Однак для того, щоб прискорити переозброєння Європи, Вашингтону необхідно відійти від безперервних політичних суперечок навколо 2-відсоткового показника і наполягати на тому, щоб члени Альянсу надали реальні військові сили і засоби, як це передбачено трьома регіональними планами НАТО та вимогами до сил і засобів. Будь-що інше позбавить ці плани сенсу і зробить Альянс вразливим до російського шантажу або нападу.

Але, перш за все, Вашингтону потрібна стратегія національної безпеки, яка б не була реактивною, а формувала глобальне безпекове середовище. Це означає визнання центральної ролі Атлантичного і Тихоокеанського театрів для безпеки та процвітання Сполучених Штатів і надання пріоритету регіональному балансуванню на Близькому Сході і в Північній Африці, а також на Корейському півострові. Це також означає розуміння, що жоден “стрижень” не вирішить ту проблему, що Об'єднані сили США занадто малі, щоб стримувати і захищати від китайсько-російського альянсу, якщо супротивники вирішать атакувати одночасно в Європі й Азії.

Відтак США доведеться перебудувати свою оборонно-промислову базу і розширити армію, щоб відповісти на виклики, з якими вони зараз стикаються. Їм також потрібно буде значно збільшити свої оборонні витрати, аби відповідати зусиллям своїх

супротивників. Якщо поглянути на оборонну розбудову Пекіна і особливо на нещодавно затверджений оборонний бюджет Москви, то поточний рівень витрат Вашингтона просто недостатній. І останнє, але не менш важливе: США повинні повернути пріоритети національної безпеки в центр прийняття економічних рішень, особливо коли йдеться про американські інвестиції в Китай.

Крім того, Конгрес, Пентагон і оборонна промисловість повинні провести серйозну дискусію про те, чи відповідає нинішній підхід до закупівель потребам сьогодення, щоб збалансувати безперервний пошук все складніших систем з розробками, які дозволяють здійснювати масове виробництво і накопичувати їх у великих масштабах.

І, нарешті, американський політичний клас повинен сформулювати, як виглядає перемога в цьому раунді конфлікту великих держав. Він також має розробити конкретну стратегію досягнення цієї мети, яку громадяни зможуть прийняти і підтримати, повернувши реалії цього дедалі небезпечнішого світу, в якому ми опинилися.

Замість того, щоб повторювати мантри про адаптацію до нової багатополлярності, настав час визнати, що ми вступили в період тривалої системної нестабільності в усьому світі. Настав час для американської стратегії національної безпеки, яка б не просто нормативно говорила про “стратегічну конкуренцію” і “підтримку міжнародного порядку, заснованого на правилах”, але й малювала геостратегічну карту світу, яка б сприяла інтересам США, а також їхніх союзників.